

хы. Тя бѣше графинята. Нахлуши тутакъ си колибарскѣтъ си шапкѣ чакъ до очитѣ си, и седиж на устѣето на окопа, като ся обърнѣ съ гърбомъ кждѣ пѣтътъ. А като измина тя съ свещенника, той станѣ, и, като ся отложи, извика яко:

— Господже Графице, побързай да си идешъ на Максими, дѣто тя чака единъ Русецъ князь и едно писмо.

— Ефимеріята подскокнѣ назадъ уплашенъ. А тя ся възви та го изгледа, и, като позна Волскаго настрѣхнѣ. Но навчасъ взе пакъ обыкновенното си хладнокрѣвіе.

— Благодарѣ ти, каза, пріятелю! Но не бѣше нужда да выкашъ чакъ толкозь.

И си трѣгна пакъ съсь свещенника, който ѣж пыташе: Кой е този причудливъ челоуѣкъ? Познавашъ ли го? сякашъ че е лудъ. А тя отговори успокоително: — Чини ми ся да е нѣкой полудѣлъ. Остави го.

XIV.

Волскій ся върнѣ на гостилницѣтъ, като по пладне. И като съблѣче селскытъ дрехы и ся облѣче въ обыкновеннытъ си, излѣзе въ цвѣтникътъ на гос-